

M a g n i f i c a t

Gazetka Parafialna Katedry Lwowskiej

ODPUSTY W ROKU JUBILEUSZOWYM – KRÓTKIE PRZYPOMNIENIE ZAGADNIENIA

Trwający Rok Jubileuszowy jest szczególnym czasem łaski. To wtedy możemy pomagać sobie i innym w owocnym przybliżaniu się do królestwa niebieskiego. Szczególnie tej pomocy oczekują od nas ci, którzy odeszli z tego świata, ale jeszcze muszą oczyścić swą duszę z kar doczesnych. Dlatego Kościół, nasza Matka, przychodzi z konkretną propozycją tej pomocy w postaci odpustów. W zeszłym miesiącu mogliśmy zapoznać się z tymi propozycjami w dokumencie Penitencjarii Apostolskiej. Spróbujmy jeszcze raz spojrzeć na ten temat w telegraficznym skrócie.

Odpust istniał w Kościele zasadniczo od początku, co do szczegółów ma jednak za sobą długą historię. Jednak w swej dzisiejszej formie ukształtował się on w XI w.

Od wczesnego Średniowiecza wiązano często odpust z określonymi aktami pobożności: udziałem w wyprawie krzyżowej, pielgrzymce do miejsc świętych, odmówieniem pewnych modlitw, spełnieniem dobrych uczynków (np. odpusty Porcjunkuli, jubileuszowy z okazji Roku Świętego, związany z dniem zadusznym).

Człowiek popełniając grzech zaciąga winę oraz karę. Bóg, Ojciec miłosierdzia, daruje człowiekowi winę oraz karę wieczną w godnie przeżytym Sakramencie Pokuty i Pojednania. Kiedy z grzechu śmiertelnego wynika kara wieczna, to z grzechu

NUMER 2

Luty 2025

W tym numerze:

Liturgia	2
Św. Walenty	3
Ofiarowanie	4
650 lecie	5
Wojna	7
Książka	9
Litania	13
Młodzież	15

powszedniego doczesna, czyli ograniczona w czasie. Ta ostatnia pozostaje rozumiana jako wieloraka rana zadana człowiekowi przez grzech. Jej odpokutowanie dokonuje się albo na tym świecie przez formy zadośćuczynienia (dzieła pokutne, znoszenie cierpień, trudów życia, dobre uczynki) lub po śmierci przez karę oczyszczającą w czyśćcu. W aspekcie uwalniania się człowieka z tego, co nazywamy „karą doczesną”, wpisuje się odpust, przez który skruszonemu grzesznikowi zostaje darowana owa kara doczesna za grzechy zgładzone już, co do winy, w akcie sakramentalnym (spowiedź).

Darowanie kar może być całkowite (**odpust zupełny**) – darowanie wszystkich kar doczesnych i uniknięcie kar czyśćcowych; lub częściowe (**odpust cząstkowy**). Każdy wierny może zyskiwać odpusty czy to cząstkowe, czy zupełne albo dla siebie, albo ofiarowywać za zmarłych na sposób wstawiennictwa (KPK, kan. 994)

Odpust zupełny można uzyskać tylko jeden raz w ciągu dnia, natomiast odpust cząstkowy kilka razy dziennie. Jednakże w chwili śmierci wierny może uzyskać odpust zupełny chociażby tego dnia uzyskał już wcześniej inny odpust zupełny.

Warunkiem otrzymania jakiegokolwiek odpustu jest to, aby mieć **przynajmniej ogólną intencję odpustu**, oraz aby wypełnić **w określonym czasie i we właściwy sposób nakazane czynności**.

Dla odpustu zupełnego należy spełnić tzw. zwykle warunki:

- 1) stan łaski uświęcającej, który uzyskuje się przez Sakrament Pokuty i Pojednania
- 2) sakramentalna Komunia eucharystyczna
- 3) dowolna modlitwa wedle intencji, jakie ma Ojciec Święty
- 4) wewnętrzna postawa całkowitego oderwania od grzechu, także powszedniego
- 5) wykonanie podanej czynności:

1. **nawiedzenie** indywidualnie czy grupowo **wskazanych świątyń** i uczestniczyć we Mszy Świętej, albo w nabożeństwie czy pobożnej praktyce (udział w adoracji czy rozmyślaniu, odmawiając na koniec „Ojcze nasz”, „Wierzę w Boga Ojca Wszechmogącego” i modlitwę do Najświętszej Maryi Panny)

2. nawiedzenie osoby będącej w potrzebie (chorzy, więźniowie itp.) udając się niejako z pielgrzymką do Chrystusa obecnego wśród nich

3. wyrażenie działaniem konkretnym i bezinteresownym ducha pokuty (m.in. powstrzymanie się przynajmniej jeden dzień od zbędnej konsumpcji, np. palenie, alkohol, post połączony z datkiem na biednych)

4. poświęcenie znacznego czasu lub osobistej ofiary na rzecz wspólnoty.

Osoby w podeszłym wieku, chorzy i inni niemogący z poważnych powodów opuścić domu, mogą uzyskać odpust zupełny pod zwy-

kłymi warunkami, jeśli duchowo łączyć się będą z celebracjami lub pielgrzymkami, ofiarowując Bogu swoje cierpienia. Warto wspomnieć, że do uzyskania odpustu jubileuszowego nie jest koniecznym przejście przez tzw. „drzwi święte”, ale **nawiedzenie kościoła jubileuszowego**, którym jest nasza Bazylika. Daj Boże w cieplejszych miesiącach będzie taka możliwość.

MIŁOŚĆ, KTÓRA DAJE ŻYCIE – DZIEŃ ŚW. WALENTEGO W ŚWIE- TLE EWANGELII

Gdy zbliża się 14 lutego, świat zaczyna mówić o miłości – tej romantycznej, pełnej emocji, kwiatów i czekoladek. Jednak, czy miłość to tylko uczucie? Czy miłość to tylko relacja między dwojgiem ludzi? Dzień św. Walentego – jak się potocznie mówi może być okazją, by odkryć miłość w jej najgłębszym wymiarze – miłość, która pochodzi od Boga i która nadaje sens każdemu ludzkiemu uczuciu.

Jednak, czy zastanawialiśmy się kiedyś, że źródłem wszelkiej miłości jest sam Bóg? Że to On jest pierwszym i największym Dawcą miłości, a nasza zdolność do kochania pochodzi właśnie od Niego?

Bóg – Źródło i Pełnia Miłości

Święty Jan Apostoł pisze w swoim liście: „Bóg jest miłością” (1 J 4,8). To jedno zdanie streszcza istotę chrześcijańskiego rozumienia miłości – nie jest ona jedynie emocją, przelotnym uczuciem czy romantycznym gestem, ale samą istotą Boga. On nas stworzył z miłości, podtrzymuje nasze istnienie i daje nam swoją miłość każdego dnia. Miłość Boża nie jest warunkowa ani zmienna. Nie zależy od naszych zasług, wyglądu, osiągnięć czy upadków. Pan Jezus powiedział: „Jak Mnie umiłował Ojciec, tak i Ja was umiłowałem” (J 15,9). Miłość Boga do człowieka jest stała, wierna i ofiarna. Nie cofa się nawet w obliczu ludzkiej niewierności, grzechu czy odrzucenia.

Największy Akt Miłości – Krzyż

Największym darem miłości dla ludzkości jest Jezus Chrystus, który oddał za nas swoje życie. „Nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje za przyjaciół swoich” (J 15,13). Miłość Boża objawiła się najpełniej w ofierze Jezusa na krzyżu – to tam Bóg pokazał, jak bardzo nas kocha. Nie była to miłość oparta na emocjach, lecz decyzja, aby oddać siebie do końca, bez względu na cenę.

Święty Paweł w Liście do Rzymian napisał: „Bóg zaś okazuje nam swoją miłość właśnie przez to, że Chrystus umarł za nas, gdyśmy byli jeszcze grzesznikami” (Rz 5,8). Jezus oddał życie za każdego człowieka – nie za tych, którzy byli święci, ale za grzeszników. Takiej miłości świat nie zna – miłości, która nie szuka własnej korzyści, ale daje siebie do końca.

Miłość, Która Przemienia

Obserwując wszędzie „serduszkowo-walentynkową” atmosferę warto postawić sobie pytanie: jak ja odpowiadam na miłość Boga? Czy szukam jej, czy może jestem pochłonięty jedynie ludzkimi uczuciami i relacjami? Prawdziwa miłość zaczyna się od przyjęcia miłości Boga – kiedy pozwolimy, by Jego miłość nas przenikała, wtedy będziemy zdolni kochać innych w sposób pełny, wierny i ofiarny.

Święty Walenty, patron zakochanych, był kapłanem, który nie tylko błogosławił chrześcijańskie małżeństwa, ale także oddał życie za wiarę. Jego historia przypomina nam, że miłość chrześcijańska nie kończy się na pięknych słowach czy romantycznych gestach – to miłość, która wymaga poświęcenia, wierności i gotowości do dawania siebie innym. Również uczy, że prawdziwa miłość jest nie tylko wtedy, gdy wszystko się układa. Prawdziwa miłość objawia się wtedy, gdy trzeba trwać mimo trudności, gdy trzeba kochać nawet wtedy, gdy druga osoba nie odwzajemnia uczucia. Miłość jest ofiarna.

Takie dni jak „Walentynki”, kiedy można na ulicach spotkać wiele mężczyzn z bukietem kwiatów, mogą być doskonałą okazją, by:

Podziękować Bogu za Jego miłość i za ludzi, którzy nas kochają.

Spędzić chwilę na adoracji, powierzając Bogu swoje serce.

Odczytać fragmenty Pisma Świętego o miłości, np. 1 Kor 13, 4-8.

Okazać miłość bliźniemu – przez przebaczenie, dobre słowo, drobny gest troski.

Miłość ludzka jest piękna, ale zawsze niedoskonała. Tylko w Bogu odnajdujemy miłość, która nigdy się nie kończy, która nie zawodzi i nie znika pod wpływem czasu. Dlatego w tym dniu warto spojrzeć wyżej – ku Temu, który jest Miłością doskonałą i który każdego dnia mówi do nas: „Ukochalem cię odwieczną miłością” (Jr 31,3).

Bóg zaprasza nas do miłości, która nie kończy się na gestach, ale jest wyborem serca. To miłość, którą można odnaleźć w rodzinie, przyjaźni, wspólnocie, w służbie drugiemu człowiekowi. A przede wszystkim – w bliskości z Nim samym.

UROCZYSTOŚĆ OFIAROWANIA PAŃSKIEGO

2 lutego, w uroczystość Ofiarowania Pańskiego, Kościół obchodzi także Dzień Życia Konsekrowanego. Jest to dzień ustanowiony przez papieża Jana Pawła II w 1997 roku, stwarzający okazję do głębszej refleksji Kościoła powszechnego nad darem życia poświęconego Bogu. Życie zakonne zrodziło się z miłości Bożej i do miłości zostało powołane. Jego miejsce w Kościele i świecie dobrze odczytała św. Teresa od Dzieciątka Jezus, która po długich poszu-

kiwaniach sensu swojego powołania, zawołała: w sercu Kościoła, mej Matki, będę miłością. Dziękując Bogu za dar obecności wśród nas osób konsekrowanych, szczególnie Sióstr Franciszkanek Rodziny Maryi, pracujących w naszej parafii, a także sióstr z innych zgromadzeń pracujących we Lwowie, prosimy dziś, by Dobry Bóg wypełnił ich serca głęboką pewnością, że zostały wybrane, aby kochać, wielbić Boga i służyć ludziom. Niech pozwoli im zaznać Swojej przyjaźni, wypełni je radością i pociechą, pomaga przezwyciężać chwile trudności i da łaskę ukazywania ludziom drogi i człowieczeństwa Zbawiciela naszego Jezusa Chrystusa!

650. LECIE METROPOLII LWOWSKIEJ OBRZĄDKU ŁA- CIŃSKIEGO

W bieżącym miesiącu mija 650 lat od powstania metropolii halickiej, której kontynuatorką jest metropolia lwowska obrządku łacińskiego. Z tej okazji warto jest zapoznać się z krótką historią początków naszej archidiecezji. Metropolia lwowska obrządku łacińskiego jest najstarszą z kościelnych katolickich jednostek administracyjnych na dzisiejszej Ukrainie. Jej korzenie sięgają czasów panowania Kazimierza Wielkiego i ściśle związane są z powstałą w 1375 r. metropolią halicką. Po inkorporacji do królestwa polskiego ziem przemyskiej i sanockiej (1344), lwowskiej i halickiej z częścią Wołynia (1349–1366), a także w charakterze lenna ziem chełmskiej, bełskiej, włodzimierskiej (1366) i Podola Kuria papieska w Awinionie udzieliła poparcia królowi polskiemu. Władca ten począł wydatnie popierać obrządek łaciński na zajętych terenach, chcąc utworzenia na nich odrębnej metropolii. Przy tej okazji pojawiły się też inne projekty przynależności metropolitalnej tych ziem. We wzmiankach z 1353 r., postulowanych przez miejscowych książąt, mowa jest o planach przyporządkowania istniejących tu biskupstw bezpośrednio Stolicy Apostolskiej. Inny projekt z 1357 r., popierany również przez Kazimierza Wielkiego, zakładał przyłączenie tamtejszych jednostek kościelnych do metropolii gnieźnieńskiej. Z propozycją (1358) miałyby wyjść także sama Kuria w Awinionie, która proponowała przyporządkowanie wspomnianych łacińskich biskupstw patriarsze łacińskiemu w Konstantynopolu. Ostatecznie metropolia halicka została utworzona przez papieża Urbana V w 1367 r. i wówczas pojawił się po raz pierwszy abp metropolita halicki Krystyn OFM, choć według W. Abrahama w Kurii papieskiej nie wystawiono wtedy odpowiednich dokumentów w tej sprawie. Po śmierci tegoż Krystyna Stolica Apostolska zleciła zarząd nad metropolią biskupowi Seretu Andrzejowi Jastrzębcowi (przed 17 I 1372 r.). Uwieńczeniem starań o formalną erekcję nowej metropolii ze stolicą w Haliczu była bulla papieża Grzegorza XI z 13 II 1375 r. *Debitum pastoralis officii*. W skład nowej jednostki kościelnej jako sufraganie wchodziły diecezje w Przemyślu, Chełmie i Włodzimierzu Wołyńskim. Jednak od początku funkcjonowania nowej metropolii jej arcybiskupi nie rezydowali w stolicy. Chwilowo tylko przebywali tam w czasie objazdu archidiecezji lub załatwiania spraw służbowych. Pierwszy z metropolitów – Maciej (1375–1380), dawny kanonik w Eger na Węgrzech, tytułował się nawet lwowskim arcybiskupem i w tymże mieście urządził swoją rezydencję. Inni arcybiskupi choć tytułowali się „halickimi”, Lwów nazywali swoim miastem metropolitalnym.

Kilka tygodni po wydaniu samej bulli erekcyjnej (5 III 1375 r.) papież Grzegorz XI, z inspiracji księcia Władysława Opolczyka, poprosił arcybiskupa Gniezna oraz biskupów Krakowa i Płocka o wyrażenie zdania w sprawie przeniesienia stolicy nowej metropolii z Halicza do Lwowa. Miałyby za tym apelować brak murów w Haliczu, oddalenie od innych miast oraz zagrożenie ze strony Tatarów, Litwinów i ludów Wschodu. Według W. Urbana mankamentem było również to, że nie miał on łacińskiej katedry arcybiskupiej, a celowi temu służył tamtejszy kościół parafialny pw. św. Marii Magdaleny. J. Krętosz, opisując początki nowej metropolii, zaznacza jednak, że mocą samego dokumentu erygującego nową metropolię kościoły parafialne w miastach stołecznych w Haliczu, Przemyślu, Włodzimierzu i Chełmie zostały podniesione do rangi katedr biskupich. Nie zmienia to faktu, iż 28 VIII 1412 r. antypapież Jan XXIII, do którego obediencji należała Polska, bullą *In eminenti specula* zgodził się na przeniesienie stolicy metropolitalnej do Lwowa. Jednocześnie tamtejszy, będący w budowie,

kościół pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny stał się archikatedrą. Tym samym dokumentem do metropolii lwowskiej zostały włączone nowe diecezje – kamieniecka, kijowska i mołdawska ze stolicą w Serecie. Faktyczna realizacja tej decyzji nastąpiła dopiero w 1414 r., kiedy to ówczesny metropolita – abp Jan Rzeszowski, uroczyście proklamował, potwierdzoną 30 V 1414 r., bullę z 28 VIII 1412 r. Podsumowując halicki okres należy zaznaczyć, że w tym czasie rządziło 6 metropolitów. Spośród nich wyróżniał się Jakub Strzemię (1340-1409), organizator życia administracyjnego i religijnego w archidiecezji i metropolii, błogosławiony Kościoła katolickiego. Warto wspomnieć również jego następcę, a późniejszego prymasa Mikołaja Trąbę (1410-1412), dotychczasowego kanclerza królewskiego i prepozyta kolegiaty św. Floriana w Krakowie.

Ворог вербує для підпалу, мінування чи теракту? Обіцяє, що за це нічого не буде?

Буде! Кримінальна відповідальність – з 14 років!

**НЕ ПАЛИ АВТІВКУ ЗСУ!
«ЗДАЙ» ВОРОГА В СБУ!**

Чатбот «Спали» ФСБешника»: повідомляй про спроби вербування

**t.me/spaly_fsb_bot
або 0 800 501 482**

Римсько-Католицька Церква в Україні
КОНФЕРЕНЦІЯ ЄПІСКОПІВ

Ecclesia Romano-Catholica in Ucraina
CONFERENTIA EPISCOPORUM

Вих. № 10/25

Львів, 19 лютого 2025 року

ЗВЕРНЕННЯ КОНФЕРЕНЦІЇ ЄПІСКОПІВ РИМСЬКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ З НАГОДИ ТРЕТЬОЇ РІЧНИЦІ ПОВНОМАСШТАБНОГО РОСІЙСЬКОГО ВТОРГНЕННЯ

«Надія ж не засоромить» (Рим 5,5). Саме ці слова з Послання до Римлян дали назву буллі, котрою було проголошено Ювілейний рік у Вселенській Церкві. Ми бачимо, як Боже Провидіння діє в історії Церкви в Україні.

У 2022 році, коли почалося повномасштабне вторгнення Росії, ми переживали Рік Хреста, потім просили заступництва покровителя України святого Архангела Михаїла. А цей рік ми проживаємо під знаком християнської чесноти надії.

Саме ця надія на Боже Провидіння дозволяє нам дивитися очима віри на все, що відбувається в нашій державі та світі. Кожен із нас за цей час міг переконатися, що надія на людей часто призводить до розчарування й відчаю, у той час, як надія на Бога є твердою й непохитною опорою. Надія покладена на Господа не розчаровує, бо Він вірний Своїм обітницям, Він постійний у Своїй любові до нас незалежно від обставин, надія на Господа вкорінена у Божій вірності та всемогутності. Така надія стає для нас джерелом внутрішньої сили і відкриває наші серця на вдячність Богові, за Його присутність між нами у цей час випробувань та людям, за їхню посвяту, жертвність та витривалість у доброму.

Тож ми хочемо висловити свою глибоку вдячність нашим воїнам, які ризикують своїм життям заради Батьківщини – ваш героїчний чин ніколи не буде забутий, а смерть ваших побратимів ніколи не буде марною і даремною. Наші молитви повсякчас із вами, дорогі наші Воїни. Ми щиро вдячні також волонтерам, усім доброчинцям, медикам та всім, хто своє життя перетворив на віддане служіння і допомагає наближати перемогу всіма силами та можливостями.

Ми також прагнемо висловити свою щирю вдячність Святішому Отцеві Папі Франциску за усі його зусилля, яких він докладає, щоби світ не забував про Україну, за його неустанну молитву за нас і за всі зусилля, яких докладає Апостольський Престол на дипломатичному полі, щоби повертати до України

наших полонених — військових, цивільних та дітей, яких силоміць вивезли росіяни із тимчасово окупованих територій.

З глибокою шаною і співчуттям ми сьогодні звертаємося до тих, хто зазнав поранень і каліцтв у цій жорстокій війні. Ви є живими свідками нашої боротьби, і ми молимося за ваше одужання та обіцяємо вам свою підтримку. А тим, хто чекає своїх рідних із передової, або досі не знає їхньої долі, висловлюємо слова солідарності — ви не самотні у своїх переживаннях.

Наші молитви разом із тими, хто втратив найдорожчих людей, хто оплакує своїх синів, дочок, батьків, чоловіків, дружин та друзів. Хай Господь утішить кожного, хто сьогодні носить рани війни у серці.

Пекучим болем відзивається у наших серцях ситуація тих, хто перебуває у полоні чи залишається під окупацією. Ми не припиняємо молитися за їхню свободу, за їхнє повернення до рідних домівок. Ми також молимося і пам'ятаємо про тих, хто змушений був покинути рідну землю, хто несе тягар чужини і розлуки з сім'єю. Нехай Господь зміцнить їх у випробуваннях, допоможе знайти спільноту і підтримку навіть на чужині.

Згідно з постановою, яку ухвалила Верховна Рада України, день 24 лютого відтепер буде Національним днем молитви. Тож закликаємо всіх до посиленої молитви. Тих, хто має змогу, заохочуємо цього дня до посту, або до іншого відречення. Тих, хто хворіє, заохочуємо та просимо єднати свої страждання з Христовими та жертвувати їх за Україну, молячись про навернення грішників і про якнайшвидший довгоочікуваний і справедливий мир.

У часи, коли здається, що скрізь панує темрява та відчай, припадимо до Серця Матері Надії, яка до останнього Його подиху стояла під хрестом Свого Сина.

*Конференція Єпископів
Римсько-Католицької Церкви в Україн*

Єпископ, який не перестає шукати Бога. Презентація «У пошуках Авторитету» у Львові

9 лютого 2025 року у Львові відбулася презентація книжки «У пошуках Авторитету» єпископа Миколи Лучка. Захід відбувся в каплиці Розена, у Домініканському душпастирському осередку, де свого часу протягом шести років душпастирював майбутній єпископ Мукачівський.

Подія зібрала численних шанувальників духовного та творчого доробку єпископа Миколи. Каплиця ледь вмістила всіх охочих взяти участь у цій зустрічі. Польською мовою книжка вийшла 2024 року у польському домініканському видавництві «W Drodze» і мала назву «Пригода мого життя», а українською мовою її переклало й видало на початку 2025 року Видавництво Святого Павла у Львові. Українським читачам книжку презентували співатори — єпископ Микола Лучок

та о.Павло Козацький ОР. Він записав та опрацював інтерв'ю, яке, власне, і стало книжкою.

Зустріч розпочалася вступним словом директора Видавництва Святого Павла о.Ципріана Костшеви. З радістю, але й не без хвилювання отець привітав авторів та гостей; висловив сподівання, що зустріч буде цікавою та плідною, а тому попросив єпископа Миколу розпочати її молитвою. Отець Павло Козацький, колишній головний редактор щомісячника «W Drodze», публіцист, настоятель Польської домініканської провінції, поділився своїми враженнями від роботи над книжкою, зазначивши, що під час запису та редагування розмов він дедалі глибше пізнавав життєвий шлях єпископа Миколи. І сам був глибоко зворушений його щирістю, відвертістю й бажанням ділитися з читачами своїм досвідом зцілення ран, досвідом Божої присутності та всепоглинущої любові. На запитання, чи складно було переконати єпископа залишити у книжці все сказане під час інтерв'ю, о.Павло зізнався, що насправді це він систематично перепитував співбрата-єпископа, чи справді залишати той чи інший фрагмент, — і завжди діставав схвальну відповідь. А поштовхом до цієї розмови стали попередні інтерв'ю, записані на початку повномасштабного вторгнення росії в Україну. Ті розмови були чудові, але їм бракувало важливих елементів для розкриття цілої історії. Втім, головне, що спонукало о.Павла до створення книжки, — це позиція його співрозмовника, який хоч і став єпископом, але «залишився людиною» — і то людиною віри, молитви і глибини.

Тож для о.Павла Козацького ця книжка є живим свідченням віри й відкритості, здатним пробудити у читачів прагнення до глибшого духовного життя.

— Я бачив свого брата, який є людиною віруючою, який довіряє Господу, іде за Божим голосом незалежно від того, чи він домініканець, чи єпископ, — і вирішив, що це варте того, щоб написати книжку. Мені хотілося, щоб те, що мене захоплює в Миколі, могли пізнати якомога більше людей. «У пошуках Авторитету» — це подорож довжиною в життя, яка географічно пролягла через Україну, Словаччину, Польщу, росію і знов Україну, а духовно — через постійні пошуки істини, любові, прийняття себе та інших; через страхи, біль втрат, рани — аж по зустріч із Богом, навернення, процес зцілення ран, усвідомлення свого місця, своєї цінності. Це свідчення мужності бути собою, відкривати на своєму шляху дію Бога.

А ще — це розповідь про особисті драми та кризи віри. Дуже цінним було почути про все це від єпископа Миколи особисто. На презентації він так само щиро, як і на сторінках книжки, ділився думками про пройдений шлях, розповідав про свій досвід пошуків справжнього Авторитету у світі, який зараз переживає глибоку екзистенційну кризу і затягує нас у темряву. Між оповідачем та слухачами панувала дуже приязна атмосфера, тож спілкування вийшло по-справжньому теплим і невимушеним, зворушливим і радісним водночас. Єпископ Микола теж відчув цю атмосферу: — Я сильно відчуваю тут, між нами, присутність Бога. Для мене це найважливіше. Саме тому мені так легко говорити. А Львів — це частинка мого життя і мого серця.

На презентації українського видання книжки «У пошуках Авторитету» була також присутня перекладачка цієї книжки — п.Олена Єфремчук. Вона поділилася з присутніми секретом, як їй вдалося «заговорити» голосом єпископа

Миколи, його словами, у притаманній йому манері, аж читачі навіть не відчували, що це переклад із польської. — Робота над перекладом цієї книжки була для мене свого роду реколекціями. Я взялася за неї з величезним запалом, а потім закинула. Відчувала, що чогось бракує. Тоді, — сказала перекладачка, звертаючись до єпископа, — я знайшла на YouTube Ваші подкасти, проповіді, конференції і почала слухати. Сама підсіла на цю «голку» і присадила багатьох своїх знайомих. І лише тоді відчувала, що можу повернутися до роботи над перекладом — бо тепер я знаю, як він мав би «звучати». Пані Олена також поділилася тим, наскільки їй близький досвід Автора, адже вони з того самого покоління і в той самий час росли і дорослішали, шукали себе та своє місце у житті.

Підсумовуючи зустріч, ведуча заходу Віта Якубовська, журналістка часопису CREDO, сказала: — Люди люблять читати автобіографічні книжки. Це цікавий та легальний спосіб дізнатися про таємниці та секрети відомих людей. Проте особливість біографічної книжки єпископа Миколи Лучка — у тому, що, читаючи її, більшість із нас відкрили для себе свої власні таємниці, і для багатьох це стало справжньою несподіванкою. Читаючи ту саму книжку, кожен прочитав у ній щось своє, і щось для

себе. Що ж, здається, що саме таким і був її задум. Під час презентації всі охочі мали можливість поставити запитання або поділитися враженнями від прочитаної вже книжки, а також придбати примірник та отримати автограф від обох авторів. Зустріч завершилася спільною молитвою та благословенням від єпископа. Єпископ Микола Лучок народився 1974 року в Мукачеві. Домініканець, душпастир молоді й дорослих. До Ордену Проповідників вступив у 1994 році, вивчав філософію і теологію в Кошице, Варшаві та Кракові. Таїнство рукоположення прийняв 2003 року. Служив у Петербурзі, Чорткові, Ялті, Хмельницькому та Львові. У 2019 році Папа Франциск призначив його єпископом-помічником, а у 2023 році — ординарієм Мукачівської дієцезії Римо-Католицької Церкви в Україні.

Книжка «У пошуках Авторитету», яка вже стала бестселером, доступна для придбання у Видавництві Святого Павла та інших книгарнях.

Джерело: [CREDO](#)

БУДЬ

ВІДПОВІДАЛЬНИМ

У СВОЄМУ

ВИБОРІ

ПЕРЕДШЛЮБНІ НАУКИ СІЧЕНЬ - ЛЮТИЙ 2025

О.РОМАН БРОДА 17.01.2025

Подружжя – це покликання

П.ЯНІНА АНДРЕЙЧУК 24.01.2025

Відповідальність за дарунок нового життя

О.СЛАВОМИР БИСТРИ 31.01.2025

Подружжя присяга - що означає?

О.ЯЦЕК КОЦУР 07.02.2024

Подружжя – це Божий задум любові

П.МАРІЯ ТИМОШЕНКО 14.02.2025

Як розв'язувати конфлікти?
Подружжя у щасті та нещасті

П.ВІТА ЯКУБОВСЬКА 21.01.2025

Від симпатії до подружньої любові

**О.АНДРІЙ БЕЗКОРОВАЙНИЙ
28.01.2025**

Відповідальне батьківство

С.ГЕЛЕНА ГОНГАЛО 04.02.2025

Розмова, діалог, спілкування

П.ЯНІНА АНДРЕЙЧУК 11.02.2025

Заперечення відповідального
батьківства (злочини супроти життя)

**О.РОМАН БРОДА
П.ВІТА ЯКУБОВСЬКА 18.02.2025**

Зустріч з батьками

О.РОМАН БРОДА 21.02.2025

Сповідь – акт примирення. Чисте
серце рятує подружжя

ІНФОРМАЦІЯ

Передподружні науки відбуваються у вівторки та п'ятниці о 19:30 год. в
конференцзалі св. Йосифа Більчевського,
Римокатолицька Базиліка Успіння ПДМ Львів – Пл. Катедральна, 1

*Архидієцезіальне Ювілейне
Паломництво до Риму.*

ROME

27.04-2.05.2025

Ми відвідаємо міста:

Падуя,

Венеція,

Рим,

Ватикан,

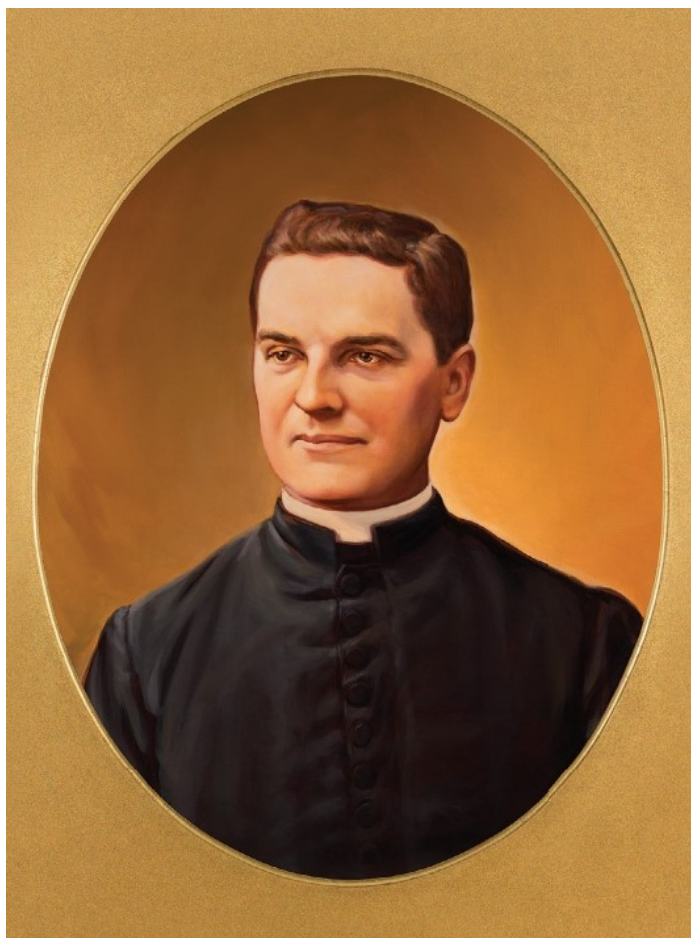
Флоренція.

Вартість: 365 євро та 550 гривень.

Записи до 3 березня.

За детальною інформацією та
записами прохання
звертатись до отця Лукаша
Лесняка за телефоном :

0992744038

Litania do błogosławionego ks. Michaela McGivneya

Panie, zmiłuj się nad nami
Chryste, zmiłuj się nad nami
Panie, zmiłuj się nad nami.

Chryste, usłysz nas.
Chryste, wysłuchaj nas.

Ojcze z nieba, Boże,
zmiłuj się nad nami.

Synu, Odkupicielu świata, Boże,
zmiłuj się nad nami.

Duchu Święty, Boże,
zmiłuj się nad nami.

Święta Trójco, Jedyny Boże,
zmiłuj się nad nami.

Święta Maryjo, Matko Boża, *módl się za nami.*
Matko Boża Niepokalanie Poczęta, ...
Matko Boża z Guadalupe, Gwiazdo Nowej Ewangelizacji,
Św. Józefie, Oblubieńcze Maryi Panny i
Opiekunie Zbawiciela,
Św. Michale Archaniele,

Błogosławiony Michaelu McGivneyu, *módl się za nami.*
Pokorny Sługa Boży, ...
Wierny uczniu Chrystusa,
Synu Niepokalanego Serca Maryi,
Posłuszny Synu Kościoła,
Przykładzie czystości kapłańskiej,
Gorliwy kapłanie Chrystusa,
Łagodny pasterzu dusz ludzkich,

Oddany proboszczu,
Mądry doradco,
Nauczycielu wiary,
Sługo wszystkich,
Opiekunie ubogich
Obrońco wdów i sierot,
Przyjacielu samotnych i cierpiących,
Towarzyszu więźniów,
Pocieszycielu chorych i umierających,

Apostole rodzin chrześcijańskich,
Ojcze młodzieży,
Orędowniku pracujących,
Ewangelisto zagubionych,
Głosicielu Ewangelii Życia,

Opiekunie świeckich,
Obrońco imigrantów,
Wzorze Miłosierdzia,
Przykładzie Jedności,
Orędowniku katolickiego Braterstwa,
Nauczycielu chrześcijańskiego Patriotyzmu,
Założycielu Rycerzy Kolumba,

Błogosławiony Michaelu, pokorny w służbie Kościołowi,
módl się za nami.

Błogosławiony Michaelu, oddany Najświętszemu
Sercu Jezusa,
Błogosławiony Michaelu, kapłanie czystego serca,
Błogosławiony Michaelu, wierny obowiązkom kapłańskim,
Błogosławiony Michaelu, wytrwały w cierpieniu,
Błogosławiony Michaelu, w chwili śmierci pełen pokoju,
Błogosławiony Michaelu, naśladowco
Chrystusa ukrzyżowanego,

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
przepuść nam, Panie!
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
wysłuchaj nas, Panie!
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,

zmiłuj się nad nami!

K. Módl się za nami, błogosławiony Michaelu McGivneyu,
W. *Abyśmy się stali godnymi obietnic Chrystusowych.*

Módlmy się.

Boże, nasz Ojciec, spraw, aby heroiczny przykład życia i cnót Twojego kapłana, błogosławionego ks. Michaela McGivneya, pomógł nam pełniej naśladować Twojego Syna, Jezusa Chrystusa, wypełniać Jego przykazanie miłości i budować Jego Ciało, którym jest Kościół. Niech przykład Twojego sługi natchnie nas większym zaufaniem do Twojej miłości, abyśmy mogli kontynuować jego dzieło opieki nad potrzebującymi i odrzuconymi. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Prosimy zgłaszać wszystkie otrzymane łaski:

Gildia ks. Michaela McGivneya • 1 Columbus Plaza
New Haven, CT 06510-3326 • USA
www.mcgivney.pl

Obraz autorstwa
Chasa Fagana

© Rycerze
Kolumba

11118-PL 11-20

WAKACJE

Grupa młodzieży z naszej parafii z błogosławieństwem ks. Proboszcza i pod opieką ks. Jana Tymania spędziła ferie zimowe w Polsce. Dzięki dobroczyńcom był to odpoczynek bardzo aktywny: narty, łyżwy, trochę zwiedzania. Nie zabrakło również czasu na modlitwę, na krótką pielgrzymkę do Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Łagiewnikach i kolędowanie. Dziękujemy wszystkim dzięki komu ten wyjazd stał się możliwy. Niech dobry Bóg wynagrodzi za ofiarność, hojność i dobroć serca!

Publikacja wyraża jedynie poglądy autora/ów i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Publikacja wyraża jedynie poglądy autora/ów i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie im. Jana Olszewskiego.

Projekt finansowany ze środków Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w ramach konkursu Polonia i Polacy za Granicą 2025

Fundacja
**POMOC POLAKOM
NA WSCHODZIE**
im. Jana Olszewskiego

Katedra Lwowska
NA ŻYWO

**Parafia Bazyliki Metropolitalnej
p.w. Wniebowzięcia NMP we Lwowie**

Plac Katedralny, 1, Lwów, 79008

Tel.: +38(032) 235-56-92

Tel.: +38(032) 235-89-78

Fax: +38(032) 235-87-56

Email: parafia@lwowskabazylika.org.ua

Банківські реквізити:

Релігійна громада РКЦ Парафії Митрополичої
Базиліка Успіння Пресвятої Діви Марії у Галицькому
р-ні м. Львова

Рахунок № UA393253650000002600301363112

ЄДРПОУ- 23948477, МФО 325365

KredoBank Призначення платежу: добровільна пожертва

Dziennikarze: Anna Firman, s. Lidia
Ziembowicz, Irena Pamuła, ks. Aleksander
Kusy, ks. Krzysztof Szebla, Wita Jakubowska.

Korespondenci: ks. Aleksander Kusy, Sergiusz
Jakubowski, Weronika Ursini

Redaktor techniczny: Józef Hełysz

Porządek Mszy świętych

Niedziela:

- 7:00 - Msza św. w języku polskim
- 8:00 - Msza św. w języku łacińskim
- 9:00 - Msza św. w języku ukraińskim
- 10:15 - Msza św. w języku polskim (dla dzieci)
- 11:30 - Msza św. w języku polskim (Suma)
- 13:00 - Msza św. w języku polskim
- 15:00 - Msza św. w języku angielskim
- 17:30 - Nieszpory niedzielne
- 18:00 - Msza św. w języku polskim (dla młodzieży)

Dni powszednie:

- 7:30 - Msza św. w języku polskim
- 10:00 - Msza św. w języku polskim
- 17:30 - Msza św. w języku ukraińskim
- 18:30 - Msza św. w języku polskim

Średni nakład: 450 egz.